

Hoofdstuk 117

Lieve kleinkinderen,

De verloofde van mijn oudste zus had een vriend die bij de meisjes erg geliefd was. Ja, veel meisjes waren verliefd op hem.

Op zekere dag komt deze jonge man bij mijn zwager en zegt: 'Renze, ik heb een probleem. 'Nu, verteld op,' zegt mijn zwager.

Ja, hoe moet ik het zeggen, maar er is een meisje zwanger van mij.'

'Nu, dan trouw je toch met haar?'

'Ja, dat wil ik wel, maar er zijn drie meisjes, die alle drie een baby van mij moeten krijgen en ik kan niet kiezen! Want ik vind ze alle drie zo lief....'

Lieve kleinkinderen, dit is waar gebeurd. Niet een voorbeeld voor ons.

Hoofdstuk 117 - De ontrouw van de koning - 1 Koningen 11 : 26 - 43

Bij al zijn rijkdom aan goud en andere schatten, bezat koning Salomo ook veel vrouwen. Ja, niet één vrouw, maar zelfs meerdere vrouwen had hij gewoon als bezit.

Omdat koning Salomo met zoveel andere landen handel dreef en vrienden werd met de koningen en hoge ambtenaren in die verre landen, trouwde hij vaak met een dochter of zuster van die rijke mannen. Dat was goed voor de handelsbetrekkingen. Maar bij al die vorstinnen - zo'n zevenhonderd bij elkaar - trouwde hij ook nog met driehonderd slavinnen die zijn dienaren voor hem kochten.

In die tijd was het gebruik dat een koning om zijn stand op te houden veel vrouwen moest hebben. Maar duizend vrouwen in veertig jaar, dat was ook voor een koning als Salomo rijkelijk veel.

En als het nu maar allemaal vrouwen uit Israël waren geweest, maar er waren ook vrouwen bij die geboren waren in Moab, Ammon en Edom. Ook bezat koning Salomo Hethitische en Sidonische vrouwen. Dit waren allemaal vrouwen afkomstig uit *landen waar Israël geen omgang mee mocht hebben*. Het was geen wonder dat Salomo toen hij ouder werd niet bestand was tegen zoveel buitenlandse vrouwen. Maar hij had het zichzelf aangedaan. Het was zijn eigen schuld dat het verkeerd ging.

Het begon zoals meestal in het klein. Salomo luisterde naar de mooie verhalen van zijn vrouwen over hun geboorteland en de goden die zij vroeger thuis

dienden. En toen ze hem vroegen of ze hier in dit voor hen vreemde Jeruzalem ook hun eigen goden mochten dienen, liet hij zijn oor daar naar hangen. Ach, misschien was het ook wel goed voor zijn rijk als hij in dezen niet zo streng zou zijn. Ook de kooplieden uit Tyrus zouden des te liever naar Jeruzalem komen wanneer ze ook hier hun eigen goden zouden kunnen dienen. En de mensen in Moab en Ammon zouden zich gemakkelijker laten onderwerpen nu ze wisten dat ook koning Salomo hun godendienst niet meer vervloekte.

En zo kwam het dat koning Salomo, de zoon van koning David, de man die Gods heilige tempel gebouwd had, nu ook een offerhoogte liet bouwen voor Astarte, de godin van Sidon. Ook één voor Kamos, de god van Moab en ook nog één voor Milkom, de afgod van Ammon.

Het gebeurde wel buiten de muren van de stad, maar daar was het werkelijk waar niet beter om.

Het was ook niet zo dat Salomo de Here God helemaal vergeten was en niets meer van hem wilde weten, nee, maar hij wilde èn de Here, èn de afgoden dienen. **En dat is mis!**

Koning Salomo brengt offers aan de afgoden.

Wat koning David nooit gedaan had, vreemde afgoden offers brengen, dat deed zijn wijze zoon Salomo wel.

Toen die drie onheilige altaren eenmaal op de berg bij Jeruzalem stonden, duurde het niet lang of koning Salomo offerde daar zelf ook aan de afgoden.... Zo diep was Salomo gevallen! Hij die eenmaal voor zijn volk tot God de Heer gebeden had, ging nu zijn volk voor in de dienst van de afgoderij. Op zo'n groot kwaad door zo'n wijs en verstandig man gedaan, moest wel een zware straf volgen.

Niet lang daarna sprak de Heer weer tot Salomo. Deze keer niet in een droom, maar door de mond van een profeet.

Streng zei de profeet tegen hem: 'Zo spreekt God de Heer: Omdat jij je niet gehouden hebt aan de afspraken, die Ik met jou gemaakt heb, zal ik het koningschap van je losscheuren en het aan één van je dienaren geven. Slechts één stam zal ik aan je zoon geven. En dat doe Ik niet om jou, maar om jouw vader, mijn dienstknecht David en om de stad Jeruzalem, die Ik uitgekozen heb.'

Het moet voor koning Salomo wel heel erg zijn geweest, toen hij dit Godswoord hoorde. Slechts één stam voor zijn zoon. Eén enkele stam van Davids machtig en groot rijk zou er voor zijn zoon overblijven. En het was zijn eigen schuld....

Direct hierna begon er een opstand in het land Edom en kreeg Salomo ook last met de Edomitische prins die Hadad heette en die in Egypte zijn jeugd had doorgebracht. Maar een veel pittiger tegenstander kreeg Salomo in één van zijn eigen dienaren. Dat was Jerobeam, de zoon van Nebath.